

SPOLEČENSTVÍ VDOV A VDOVCŮ

*„Toto vám přikazuji:
Milujte jedni druhé“
(Jan 15,17).*

*„Nové přikázání vám
dávám, abyste se
navzájem milovali, jako
jsem já miloval vás“ (Jan
13,34).*

*„A tak zůstává víra,
naděje, láska – ale
největší z té trojice je
láska“ (1 Kor 13,13).*

*„Snášejte se navzájem
v lásce a usilovně hleďte
zachovat jednotu Ducha,
spojení svazkem pokoje“
(Ef,2-3).*

*„Ovocem Ducha je pak
láska, radost, pokoj,
trpělivost, laskavost,
dobrota, věrnost,
mírnost a zdrženlivost.
Tomu se žádný zákon
nevyrovná“ (Gal 5,22-23).*

*Bůh dokazuje svou lásku
k nám tím, že za nás
Kristus umřel, ještě když
jsme byli hříšníci“
(Řím 5,8).*

*„Tato naděje není
klamná, vždyť Bůh do
našich srdcí vylil svou
lásku skrze Ducha
svatého, jehož nám
daroval“ (Řím 5,5).*

Společenství vdov a vdovců se už po deváté obrací k těm, kdo rádi věnují svůj čas každý první čtvrtek v měsíci k modlitbě za nová kněžská povolání. Situaci známe, není třeba ji připomínat. Vstoupili jsme do nouzového stavu, značně omezující náš pohyb i účast na mnoha, zvláště kulturních, akcích. Papež František i naši biskupové nás opakovaně vybízí, abychom tento čas nepromarnili a využili k duchovní proměně. K nim může patřit právě i modlitba za nové kněze v diecézi. Krásně to vyjádřil náš o. arcibiskup, který doslova řekl, že bez služebného kněžství nemůže naše církve dlouhodobě žít.

Všechny zprávy o útocích a zabíjení nevinných lidí, které v posledních dnech slyšíme, jsou důkazem toho, že se ze srdcí mnoha lidí vytrácí láska. Bible je plná citací o lásce, která jediná může zachránit tento svět. Láska k druhým, k sobě, k Bohu, ale i k přírodě, životu...

„Bůh je Láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm“ (1 Jan 4,16). V této citaci je nádherně vyjádřen současný problém světa, z něhož se vytrácí duchovní dimenze člověka. Vztahy jsme vyměnili za hmotné statky. Velmi často, zvláště v mladém věku, si představujeme pod pojmem láska pouze cit a v nemalé míře sexualitu. Určitě obojí k lásce patří, vždyť jsou Božím darem, ale v žádném případě ne cílem nebo vrcholem lásky. Obojí spíše lásce pomáhá a podpírá ji. Dá se vůbec odpovědět krátce na otázku, co je tedy láska? Určitě ne. Má tisíce podob, tolik, kolik je projevů lásky. Je to „to něco“, co dává sílu matce dlouhé hodiny bdít u postýlky nemocného dítěte, nasazovat život pro svého kamaráda, ale i do úmoru stavět domy a shánět prostředky na základní životní potřeby lidem na okraji společnosti. Jsou to však i léta stereotypního pobíhání od sporáku k žehličce, trpělivé psaní úloh s nepozorným školáčkem i vyčarovaný úsměv, na který právě nemám. Je to „všechno to“, o čem si často myslíme, že láska vůbec není. A to vše jen proto, že někdo druhý bude šťastný, že může pokojně spát s tím těžko popsatelným hřejivým pocitem bezpečí ve svém srdci.

„Milovaný Ježíši, přišel jsi na tento svět, protože Bůh se rozhodl nás tvým narozením obdarovat. Chtěl, abychom z tvých slov poznávali Jeho, jakýsi „návod“ na život plný pokoje, radosti a hlavně lásky. Ty znáš naše srdce, všechna bloudění a hledání. Tys dokonce za každého z nás nabídl svůj život Bohu Otci na smír za naše hříchy. Možná tomu moc nerozumím, proto tě prosím, pomoz mi, abych svůj život spojil s tvým životem. Ne vnějškem, ale svým srdcem. Nauč mě prosit o tvou lásku, která je nekonečná. O nalezení té mé vlastní cesty za Láskou. Ať nezapomenu, že za tebou si vezmu jenom ty skutky lásky. A ještě prosím o hlubokou důvěru, že s tebou můžu hovořit naprosto o všem, bez jakékoliv přetvářky. O svém strachu z nemoci, o svých touhách... “Amen!